ליעבע, האַס און ראַכע

אַן אינטערעסאַנטער און שפּאַנענדער ראָמאַן

בעאַרבייט פון ל. ס. ד.

(308־טע פאָרטזעצונג)

די טרערהרען האָבען זיין שטימע דערשטיקט, בעטענד האָט ער זיינע הענד צו איהר אויסגעהויבען.

זי האָט איהם צו איהרע פיס געזעהן — אין דאָס ניט קיין טרוים געווען, — ער איז פון איהר, זיי אַלע אַנדערע צוריק ניט געווייכען.

— פריערדיך —

מיט אַן אויסגעשריי איז זי נעבען איהם אַנידער געזונקען. ער האָט איהר שטודמיש אויסגענומען, און האָט איהר פעסט, פעסט צו זיך געצויגען, ליבטיג ווי זי געהערט יעצט, מעהר ווי אימער, נור איהם — איהם, דעם אויסגעשטנדענעם.

א לאַנגע צייט האָבען זיי זיך אַרומגענומען געהאַלטען. אז אַמאַליע האָט לאַנגזאַם דעם קאָפּ אויפגעהויבען, איז איהר געווארט מיט טהרערען איבערגאָסען געווען.

טרעגק האָט איהר ביידע הענד אָנגענומען און האָט זיי, אויס דאַנקבאַרקייט שטירמיש געקושט.

— די ביסט מיין שטערען, מיין גאָט, מיין אַלעס, האָט טרעגק ערגריפען געמורמעלט, אַנבעטענד ווי אונגליקליך איך בין, בין איך דאָך דייך דורך דיין טרייהייט אַן ליעבע.

א גליקליכער שמייכעל איז איבער דער פרינצעסין געווארט אויבערגעפלוגען, און ווערענד זי איז נאָך אויף איהר קניע געלעגען, האָט זי די הענד צום הימעל אויפגעהויבען און מיט פולע אויגען טרעהרען האָט זי געשטאַמעלט:

— איך דאַנק דיר, פאָטער אין הימעל, וואָס איך זעה איהם אַזוי וויע דער! איך וואָלט דאָס לעבען מעהר נאָך איבערגעטראָגען, ווען ער וואָלט זיך פון מיר אָבגעווענדעט, ער פאַר וועלכען איך האָב עס געטהאָן!

די אונגליקליכע פרינצעסין, וואָס האָט אַזוי פיעל פון זיינע טוענען געליטען, האָט זיך יעצט דורך זיין דאַנקבאַרקייט בעלוינט געפיהלט.

נאָכדעם ווי זי האָט איהם אַלעס דערצעהלט, וואָס האָט מיט איהר די גאַנצע צייט פאַסירט, האָט ער איהר אויך זיינע ליידען געמוזט שילדערען.

פלוצלונג האָט זי א שווידער געטהאָן, ווען זי האָט פון זיינע דעד פערשטאַנען, דאָס ער וויים נאָך ניט, דאָס זיי מיטער איז געשטאָרבען.

זיך ענגער צו איהם צודריקענדיג האָט זי איהם אָנגעהויבען אויף דאָס שווע דע פאַרצווייפלטען.

— אַלמעכטיגער גאָט, אַמאַליע — זאָל איך איהר נאָך אויך פערלירען — אָדער א טויטליכע בלאַסקייט האָט זיך אויף זיין געזיכט אויסגעשפּריט, האָט דער גרויזאַמער שיקזאַל פון איהם זי שוין געראַוויבט? דו ווייסט, אַמאַליע, ווייסט איבער מיין מיטערס טויט, אָה גאָט אין הימעל — דאָס איז שוין צופיעל.

ווייגענד האָט זי איהם אַרומגענומען. ן האָט איהם דעם לעצטען גרוס פון זיין שטערבענדער מיטער געבראַכט, און שוועל איז זיין קאָפּ אויף זיין ברוסט אַראָבגעזונקען, ער האָט אין זיין טרויסטלאָזען שמערץ קיין וואָרט ניט געקענט אַרויסרעדען, נור איין מאָל האָט זיך זיין ברוסט פון קראַמפּהאַפטען שלוכצען אויפגעהויבען.

ווען אַמאַליע האָט איהם דאַן אויף טרעגקס טויט מיטגעטהיילט, האָט ער איהר שטיל און שווייגענד צוגעהערט.

אז זי האָט געענדיגט, האָט ער שטיל טיעף טרויעריג פון זיינע פלענער צו אַנטלויפען, איהר אָנגעהויבען צו דערצעהלען. ווען ער האָט דערמאָהנט דאָס בילד ווי ער זעט זיך אין זיבערהייט געפינען, האָפּט ער אויף די הילפע פון זיין פעטער פראַנץ — איז אַמאַליע געצוואונגען געווען, ריעזיג האָפנונג פון איהם צוגעהמען, אינדעם זי האָט איהם פון פראַנץ'ס טויט דערצעהלט.

— דיל מיר דען אַלעס, אַלעס אין מיין אונגליק פערלאָזען? האָט דער גנענער טייל שמערצליך אויסגעריפען. נור דו ביזט מיר געבליבען — און דו וועסט מיר בלייבען, אַמאַליע, דו מיין לעצטע האָפנונג, מיין אייגענעס גליק!

— מיין ביז צום טויט, פריערדיך! האָט זי שטיל געזאָגט, מיין לעבען וועט טרעגק האָט פון שמערץ ניט געוואוסט זיאָס צו טהאָן. אין ווילדען לייד דענשאַפטליכען שמערץ האָט ער די געליעבטע צו זיך צוגעפּרעסט — ווען — ווען וועט ער זי ווידער זעהן?

— פערלאָז זיך איף גאָט, פריערדיך — ער וויים, דאָס דו ליידעסט אונשולדיג, האָט אַמאַליע געשטאַמעלט, איך וועל קיין מאָל ניט אויפהערען פאַר דיין פרייהייט צו ווירקען און פאַר דיר צו בעטען! מיין ליעבע צו דיר איז דיין נער, ערלעזער געווארען, איך האָף אויף קיין גליק פאַר מיר ניט מעהר, איך בעט נור פאַר דיין גליק!

עס האָט ווידער שטיל געקלאַפּט.

מיט א הערצרייסענדען זיפץ איז טרעגק נאָך א מאָל פאַר איהר אויף די קניע געזונקען.

— פערלאָז דו מיר ניט, אַמאַליע, דו ביסט דאָך מיין איינציגע האָפנונג! נור דו וועסט זיך נאָך אויף פון מיר אָבווענדען, דאַן — וועל איך משוגע ווערען — אַרעם שטאַרבען!

— פריערדיך — אום גאָטעס ווילען, ווייסט די ניט, דאָס מיין ליעבע איז אונפערגענליך? א, גאָט אין הימעל, קען עס נאָך א שווערערע זאַך געבען ווי אַזאַ שווידונג? פריערדיך, האָב רחמנות, ריים מיר ניט דאָס הארץ אין שטיקער — איך — איך וויל דאָ בלייבען — דיין עלענד טהיילען — מיט דיר שטאַרבען —

זי איז פון די פיס געפאַלען. דאָ איז ער אויפגעשפּרונגען איהר צו האַלטען יעצט, ווען ער האָט איהר אַזוי עלענד אין געבראַכען געזעהן, האָט ער זיין זעלבסט בעהערשונג ווידער געפונען.

— געליעבטע, שטאַרק זיך, דוא מוזט מיר פערלאָזען, דו מוזט אין דער וועלט צוריק קעהרען, ווי קענסט דו אַנסט פאַר מיין בעפרייאונג ווירקען? זיי מוטהיג און שטאַרק, אַמאַליע —

זיינע ווערטער האָבען איהר געקרעפטיגט נאָך אַמאָל האָט זי זיך אין ליידענשאַפטליכען שמערץ אויף זיין בריסט געוואָרפען — דאַן האָט זי זיך מיט געוואַלד פון איהם אָבגעריסען.

נאָט זאָל דיר היטען געליעבטער, האָט עס נאָך אַמאָל שטיינענד פון איהר מייל געקלונגען.

דאַן איז זי צום טהיר צו, האָט דעם שליעסער ווידער אַראָבגעלאָזען און גלייך נאָכדעם איז זי פערשוואונדען געוואָרען.

בעטויבט פון שמערץ, איז טרעגק אַנידער געזונקען, אין דיעזען אויגענבליק האָט זיך די אויסגעברענטע ליכט אויסגעלאָשען.

(פאָרטזעצונג פאָלגט.)

דעם לעזערס ווינקעל

ווערטהער הער רעדאַקטאָר!

ערלויבט מיר צוזאָגען מיין פערזיכליכע מיינונג בנוגע אייער לעצטען ערטאַרעל וועגען דער קאָנגרעס פראַגע.

פיעלייכט וואָלט געווען א פּלאַן צו אַפּעלירען צו אַלע קענעדער אידען, וואָס וואוינען אין קענעדע, דאָס זיי זאָלען צוזאַמענרופען פערזאַמלונגען פון אַלע זיי ערע איינוואָהנער. און בעשטימען אַלע בעדינגונגען, וואָס אָבבעלאַנגען דער קאָנגרעס פראַגע.

עס זאָל טאַקע אויך אָנגעוויזען ווערען ווער עס זאָלען זיין די פיהרער פון קאָנגרעס. פערשטעהט זיך אז נאָר אַזעלכע, וועלכע זאָלען בעקומען די ערלויבניש פון אַלע קענעדער אידען. אַזעלכע ביי וועלכע דער דעמאָקראַטישער געדאַנק איז די הויפּט לאַזונג.

עס פערשטעהט זיך אז דאָס איז פערבונדען מיט אויסגאַבען. אָבער וועלכער איז וואָלט זיך ענטזאָגט בייצושטייערען צו אַזאַ זאַך?

עס איז שוין צייט אז מיר זאָלען ערוואַכען פון אונזער לאַנגען שלאָף, און זעהען וואָס מיר קענען טהאָן פאַר אונזערע ברידער און שוועסטער וועלכע ליידען

כשרות דירעקטאָרי

פון די דריי פעראייניגטע רבנים.

דיעזער פּלאַץ איז אָפען פאַר יעדען

הענדלער פון כשרות פאַר זעהר א בילליגען פּרייז צו מאַכען בעקאַנט זיינע ביזנעס א ין שטאַדט.

אויב ער האָט געשלאָסען זיינע אָבמאַכונגען מיט די דריי פעראייניגטע רבנים וועלכע זוכען אכטונג צו געבען אז די הפקרות זאָל ניט איינגעוואַרצעלט ווערען צו ווייט, דאַן זאָל ער זיך מעלדען אין אָפיס פון זשורנאל.

פאָלגענדע האָבען זיך געמעלדעט ביז יעצט:

בוטשטרס

בארענשטיין וויינראַוטס
80 עליזאַבעט סטריט
בארענשטיין וויינראַוטס

יעצט אַזוי פיעל אויף דער צווייטער זייט ים.

יעצט איז די פאַסיגע צייט דאָס מיר זאָלען דערפאַר שאַרענזאַיז מאַהנען.

האָפענטליך דאָס פיעלע וועלען זיך אינטערעסירען אין מיינע ווערטער, אוי זיי וועלען נישט בלייבען קיין קול קורא במדבר, פערבלייב איך מיט אכטונג,

מ. פיין,
פיטערבאָרא אָנטאַריאָ.

134 עליזאַבעט סטריט
מ. ראָזענבערג 47 אָגוסטאַ עוועניו.

וואַרשט

א. דאַלגינס 442 אָדעלייד סטריט

רעסטאָראַנען

ס. גאָלדבערג 63 עליזאַבעטה סטריט

פערלאַנגט א פעהיגען כאַי מיט א בייסיקעל פרעגען אין „זשורנאל"

קוקט ניט אויף דעם וואָס מילך איז עטוואָס טהייערער געוואָרען - מילך איז נאָך אַלעס די געזונטסטע שפּייז

ווען איהר דענקט ווענען מילך האָט איז זינען סיטי דיירי - א וועלט בעריהמטע דיירי וואו זויבערקייט איז די מאַטאַ איז אונזער אַכטהיילונג

ריינקייט און פרישקייט דאָס בעקומט איהר איז יעדער פּלאַש מילך קריעם, אָדער פּוטער

טויזענדער קינדער האָבען זייערע רויטע באַקען צו פערדאַנקען סיטי דיירי מילך, אַלע נוצען עס נוצט איהר עס שוין אויך?

אויב ניט טהוט עס היינט. געדענקט „סיטי דיירי" איז היינט דאָס שטאַלץ - וואָרט